

Bilmiyorum Bilemiyorum

– İbrahim Kilik · 27 Ocak 2010

Bugün yirmi yedi ocak.
Ben donacağım sensizlikten ,
Takvim yaprakları yanacak.
Anacak gelen günler geçeni.
Bilmiyorum bu işin sonu ne olacak.

Bugün yirmi yedi ocak.
Oturdum yalnızlığımın orta yerine,
Seni düşünüyorum yine ve Ankara' ya kar yağıyor.
Ankara'ya kar yağıyor gönlüme sen yağıyorsun.
Ah, bilmiyorum, bilemiyorum!
Bu havalar seni elimden alacak.

Kim bilir, Ankara'ya daha kaç kez kar yağacak,
Sen yanımda olmayacaksın.
Yalnızlığımın orta yerinde,
Seni düşüneneğim kaç kez.
Ez, o narin avuçlarında yüreğimi incitmeden.
Yine Ankara'ya kar yağsın.

Bilmiyorum bilemiyorum,
İncecik ellerin zambaktan beyaz.
Sana ve Ankara'ya dair ne söylesem az.
Bugün yirmi yedi ocak Çarşamba,
Perşembe, beyazlar giyip gelecek Ankara'ya;
Ankara da beyazlara bürünecek...
Gelinlik kız gibi süzülecek...
Perşembenin gelişi çarşambadan misali.

Tam da Ankara'ya kar yağarken,
Ben, yalnızlığımın baş başa,
İncecik narin ellerini düşüneneğim.
Elif elif titreyen parmaklarını...
Yalnızlığımın bir kat daha bürünüp.
Sensizliğimi yüreğime gömeceğim.

Bilmiyorum bilemiyorum.
Ne diyeceğim.

Ankara, kar'ı bizden çok özlemiş ki.
Karlı günlere erdi.
Benimse sana dair hayallerim bel verdi.
Bilmiyorum, bilemiyorum.
Seni benden çok kim sevebilir,
Yorum yapmak istemiyorum.

Bildiğim,
Bugün 27 ocak ve sen yoksun.
Ben, hayalinle yalnızlığın kamarasında.
Sarkaç misali,
İki misal arasında bocalıyorum.
Bilmiyorum bilemiyorum,
Seni neden bu kadar çok...
Kar , Ankara, sen.
Yüreğime yüreğime esen
Desen /desen ,
Ah bana bir şeyler desen.
Erişme yalnızlığım,
Ankara'nın yamaçlarına bahar inmeden...
Bilmiyorum bilemiyorum,
Sensiz nereye gitsem....
Ankara,27.01.2010 İ.K